

Canin 2014.

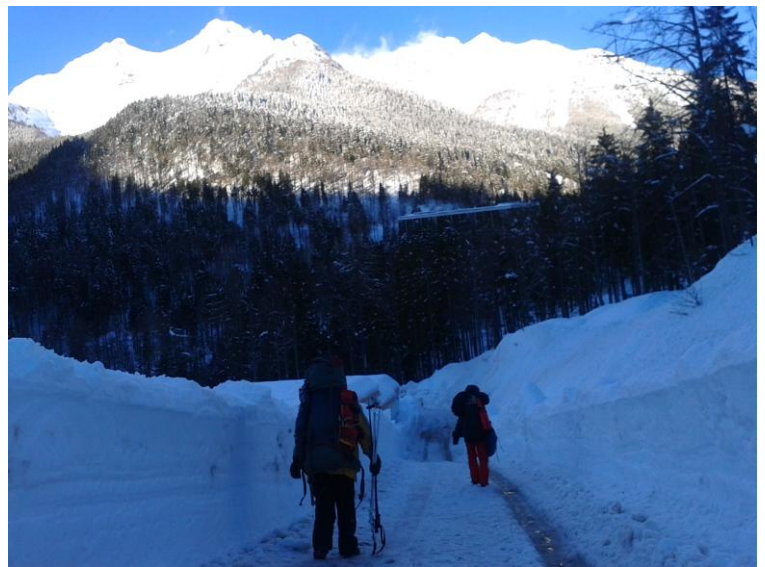
Reggel 7-kor vettek fel a Feriék, síléceimet végül nem hoztam. Kint még mindig esett az eső. Habár rakparton haladtunk, mégis belekerültünk egy kis torlódásba, dél Budán tankoltunk, s 8-kor irányt vettünk az autópálya felé. Innen mér zavartalanul haladtunk, és amikor láttuk a befelé jövő autótömeget, örültünk, hogy kifelé autóztunk. Feltűnt, hogy az autó fordulatszáma kicsit magas, ránéztem a mutatója és 4000-et mutatott. Feri elmondta, hogy ez a Zafira egyik jellegzetessége. 8³⁵-kor fordultunk rá a 8-as útra, itt még kisebb volt a forgalom, Várpalotán megálltunk egy egészségügyi szünetre. Veszprémet a gyűrűn keresztül kerültük, majd később rövid hózápor kísérte utunkat. Sok a belvizes terület, elértük Körmendet és átléptük a határt. A belvíz és az esővíz csak úgy hömpölygött ki az út melletti árkokba, a Rába igencsak magas. Az első osztrák település mellett elhagytuk a helyi Kletterhalle-t és itt Feri megjegyezte, hogy visszafelé itt is megállhatunk síelés után. Ehhez Krisztának akadt némi hozzáfűzni valója, mivel korábban azt hangsúlyozta, hogy nem lesz ideje felkészülni a hétfői órára, így jó lenne, ha időben érnénk haza, mondjuk vasárnap délelőtt. Ezzel én is egyet értettem.

Később 11-kor elállt az eső, 11⁴⁵-kor elértük az 1-es számú osztrák autópályát. Majd tankolás egy Shell kútnál, ahol egy kávét is lehörpintettünk, az idő csodálatos, sajnos nem tűnt esélyesnek az aznapi feljutás, hiszen csak néhány óra múlva megy fel az utolsó felvonó, és ráadásul kerülnünk is kellett, mert a rövidebb utat lezárták a lavina veszély miatt.

Igyekeztünk, bár nem mondtuk ki, de csendben sejtettük, hogy nem érjük el az utolsó felvonót, ami 4-kor megy, sőt egy kicsit előbb. Ráadásul egy útszakaszt javítottak, a szembe jövőket átterelték az egyik sávunkba így itt csak 60-al tudtunk menni a korlátozás miatt. Természetesen a korlátozást itt mindenki betartja. Átértünk Szlovéniába, itt már látszott, hogy korábban nagy hó esett, néhol 2-3 méteres hófalak voltak az út két szélén, majd letértünk a Szlovén autópályáról is, itt egyre nagyobb hegyek vettek körül. Ahogy emelkedtünk a hágó felé, nőtt a hó vastagsága, készítettem is egy-két fényképet a kocsiból. Tempónk nem olyan lassú a jól letakarított úton, a felvonó elérési esélyünk nőtt, a remény újra ébredt bennünk, hogy még aznap fel tudunk menni a Gilberti házhoz. Eközben Köblös Csabi felhívott minket, és megnyugtató, hogy a barlang jó ki van prizmázva egészen az X pontig. A település szélén a hegyről lefutó vizek változatos vízesésekkel találkoztak a fővölgy nagy patakjával. Végül felértünk a hágóba, leparkoltunk a régi felvonó épület mellett, és akkor jöttünk rá, hogy az új felvonó nem innen indul. Gyorsan készítettem egy-két képet és megkérdeztem a helikopter mellett álló fiatalokat / mentősöket, hogyan lehet lejutni a felvonóhoz, és hol érdemes parkolni. Nem igazán tudták a választ. Azt javasolták talán itt jobb parkolni. Rákérdeztem, hogy a betonon gyalogoljunk vagy van valami rövidebb út, tudván, hogy csak 20 percünk volt az utolsó a felvonóig. Ebben sem tudtak választ adni, csak annyit mondtak, hogy a betonút le van takarítva, amit természetesen mi is tudtunk. Kissé izgatottan pakoltunk, majd viszonylag hamar elkészültünk és 15²⁵-kor elindultunk a felvonó épületéhez.

Az úttesten sem volt hosszú a séta. Egy nagyobb szálloda és néhány kisebb épület után a főútról a felvonóhoz lekanyarodva, láttuk, hogy esélyünk nem lett volna itt parkolni. A behajtani tilos tábla mögött már havas volt az út, egyértelmű, hogy itt később lehetetlen kocsival feljönni.

Ekkor már megpillantottuk a felvonó épületét és biztosak voltunk abban, hogy elérjük a felvonót.

Útban a felvonó felé.

Megvettük a jegyeket, Kriszta javaslatára még egy utolsó ellenőrzést tartottunk, hogy minden megvan-e, és már be is szálltunk egy üres kabinba. Lassan emelkedtünk a behavazott nagy hegyek fölé, az alattunk elterülő meredek sípályát ratrak tisztítja, ami drótkötéllel van biztosítva.

Felérve döbbsen néztünk le az alattunk elterülő panorámára, a tiszta idő, a behavazott hegyek és a nagy tér látványa egy pillanatra megállított minket, ez igencsak lenyűgöző és megnyugtató volt. A felvonótól a Gilberti ház nem volt messze, odaérve megnéztük alatta a régi bivakot, majd bementük a házba. Ott megegyeztünk a tulajjal, hogy a házban alszunk. A büfében Ferike alapozásával -amit a porhó felé érzett szerelmével fejezett ki, azzal, hogy megkérdezte ők porhósielők-e?-, összebarátkoztunk 3 amerikai sráccal, akik ezután lelkesen és barátságosan fogadtak minket. Így közel egy órás spontán beszélgetés alakult ki, melynek fő témája az volt, hogy mit csinálunk lent a barlang mélyén az elkövetkezendő 4 napban, nem látván a világot, a porhót... stb. Látható volt, hogy számukra nehéz ezt elképzelni.

Holdfényben a Gilberti ház.
Másnapra is ilyen időt reméltünk.

A szállásunk árát Kriszta szerencsésen lealkudta, kimentünk sétálni, fotózni egy kicsit. A távolban látható sziklafal alatti nyomok segítségével megállapítottuk, hogy kb. hol lehet a bejárat.

Kriszta álmos, fáradt, és fázik is, így visszatérünk a házba forró csokizni, majd kimentünk az épület előtti lépcsőre vacsorát főzni. A főzőm először nem akart beindulni, de aztán magához tért. Eközben még csináltam néhány fotót és a lenyugvó napot kiváltotta a zavartalanul tündöklő hold fénye.

Este még egyszer feljött a ratrak, és egy magányos sítúrázó is- bizonyítva hogy rajtunk kívül vannak még örültek. Ez a muki rövid időre bement a házba, valószínűleg fogyasztott valamit, majd ismét kijött és egyedül fojtatta az útját le a völgybe. Volt valami gyenge fejlámpája, de a holdfényvel magabiztosabban tudott haladni.

Jót aludtunk, 7-kor készítettem egy felvételt az ablakon keresztül, aztán lementem főzni a lépcső elé, immár a szokott helyünkre. Majd kint a szabadban sétáltam egyet, hogy ne fázzak. Egy kisebb porhólavínát is sikerült lefényképezni, amit a Bila Pec tetejéről fut a mélybe és ott porrá foszlik. Az idő kissé borús volt, csak a magasabb hegyek tetejét sütötték meg a hajnali nap sugarai, azután a nap egy szélesebb felhősáv mögé burkolózott. Talán mintha melegebb lett volna, esetleg jönne egy front és még a fejem is egy kicsit fájt.

Eközben Kriszta és Feri sapkában, pehelymellényben, és hálósákban feküdtek bent az emeleten, ha ekkor fénykép készült volna róluk, azon úgy tünne, mintha - 5°C lett volna a szobában. A kényeztetésnek széles tárházával ismerkedtünk meg, mert mindannyian lepihentünk és csak azután kezdődött el az általunk kevésbé kedvező, de nélkülözhetetlen és fárasztó pakolás. Először két nagy beget választottunk ki a bepakolásra.

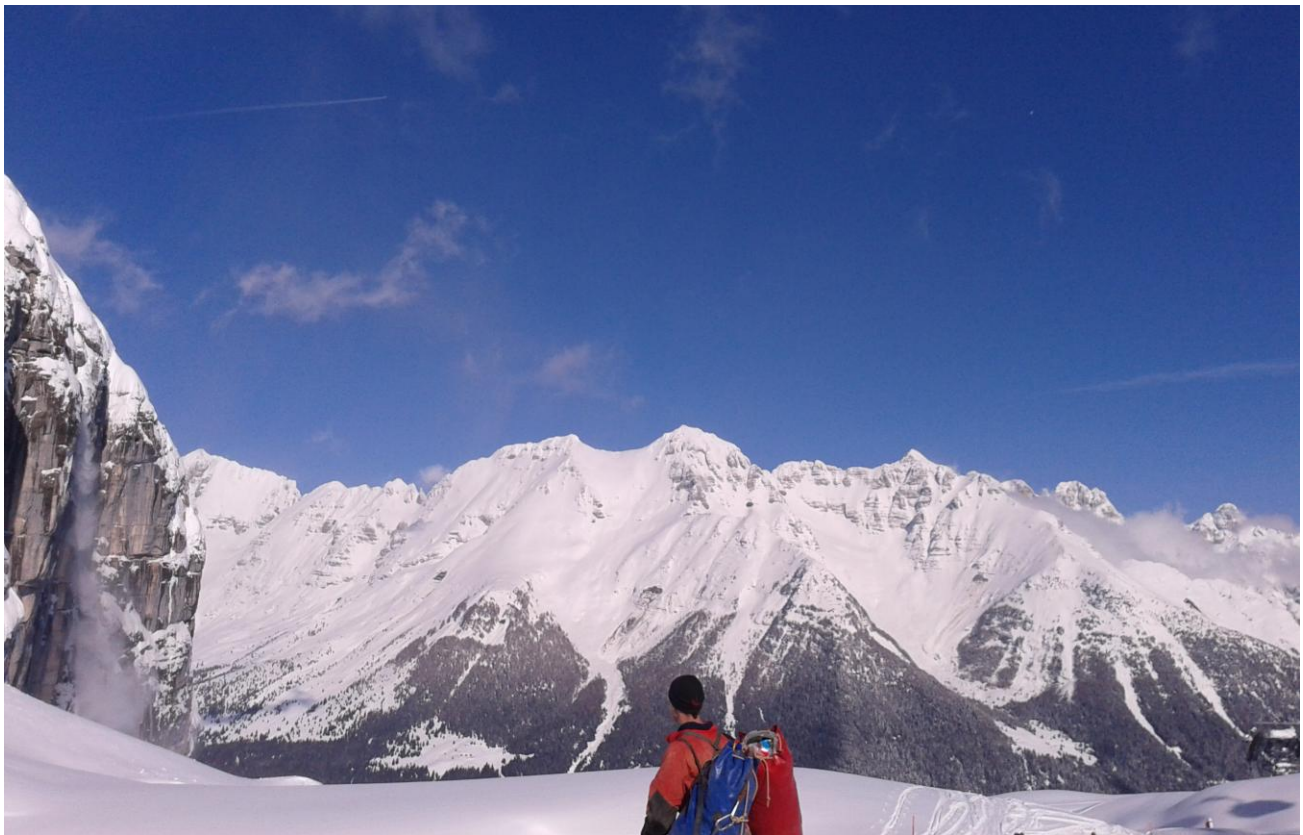
Feri és én bevettünk fél algopirint, mivel már mindkettőnknek fájt a feje, és ezután kissé lassan, de magunkhoz tértünk. Még így is nehezen néztünk szembe a bebegelés nehézségeivel, logikailag és fizikailag is fárasztó kellemetlenségeivel.

Másnap tiszta időnk volt, így feltétlenül érdemes volt kicsit kisétálnom, körülnézni, fotózni.

Ezután elkezdődött a nagy és fárasztó pakolás, egy idő után a tűz esetén használható menekülő útvonalon is bivak tárgyakat találtunk, mivel teljesen kitöltöttük a rendelkezésünkre álló teret, a világos, nagy 10 személyes szobát. A kissé bizonytalan és többszörös átpakolással eltöltött idő igencsak röpült. A begbe bejutó cuccokat nehezen szelektáltuk, olyan volt, mint amikor egy léghajó süllyedésekor döntik el, mire lehet még szükség, és mit dobjanak ki, ami csak +felesleges súlyt jelent. Így szelektáltunk mit vigyünk, mire lesz biztosan szükségünk.

Végül 2 fordulóval lepakoltunk az alsó szintre, ekkor Kriszta is látott egy kis porhólvínát, ami hasonlított ahhoz, amit én láttam. Kriszta adrenalin szintje magas, amit igen sok tényező okoz. Keze is remegett, amit nekünk is mutatott, amikor a kiskanalat vette ki a leszállás előtti utolsó teájából. Egy csoportkép, majd elindultunk lefelé, a fal felé közeledve csodálkoztunk rá a nagy szikla óriásra, ami egy ismételt porhólvínával köszöntött minket. A sípálya meredek részén óvatosan lépkedtünk, kisebbeket csúsztunk, nehogy kontrolálatlanul száguldjunk lefelé.

A bejáráthoz közeledve láttuk, hogy fentről kisebb porhó lavinák zúdulnak le a hegy tetejéről és szertefoszlanak a bejárat előtti zónában.

Bár fentről sűrűn esett az olvadó hólé, mégis bátorkodtam egy felvételt készíteni Ferikéről.

A pályáról letérve már éreztük a hó mélységét, de ez még egyáltalán nem volt vészes. Elsőnek Ferike ment fel a kötélen, majd Kriszta és én következtem. A fal alatti várakozás olyan volt mintha nyári esőben álltunk volna, a falon olvadó hólé kövér cseppekben hullott ránk, szinte rossz volt felnézni, de telefonom segítségével Ferikét mégis meg tudtam örökíteni.

A falra feljutva a bejáraton bebújva az első nagy hasadékbán megkezdjük a leszállás előtti utolsó készülődést, átöltözést, ott hideg volt, de nem fáztunk, mivel eddig folyamatosan mozogtunk. Egy rövid tartályszerelés után megbeszéltük, hogyan megyünk le. Egy nagy begbe hagytuk a hótalpainkat és azokat a holmikat, amikre lent nem lesz szükségünk, azonban amikor kijövünk, igencsak kellhetnek. Fejenként 1 beget vittünk le, így viszonylag könnyűnek és kivitelezhetőnek tűnt küldetésünknek ez a leszállós része.

Fájó szívvel hagytuk el ezt a szép felszínt, és sejtettük, hogy odalent nem lesz ilyen kedvező a klíma, viszont a szeszélyes időjárás viszontagságainak sem vagyunk kitéve.

A bejáratban még egyet-kettőt fotóztam és kényelmesen megkezdtuk a leszállást.

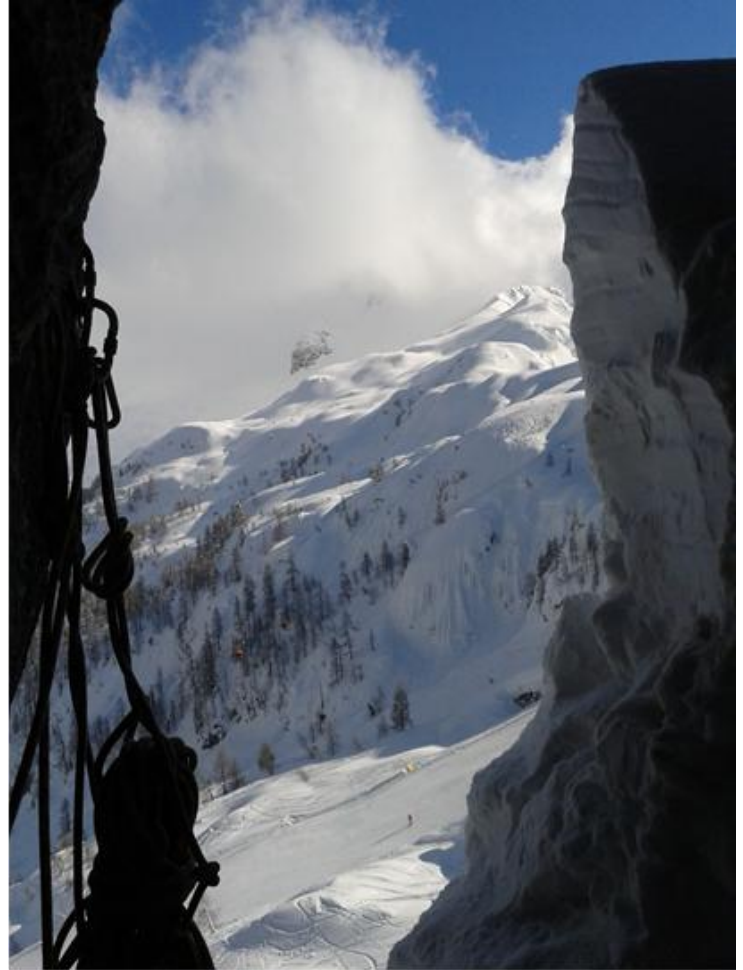
Örültünk, hogy idáig simán mentek a dolgok, reméltük, hogy ezután sem lesz probléma.

A barlang eleje jeges volt így csak könnyedén csúsztuk lefelé. Az első akna után gyönyörű nagy jégcsapok fogadtak minket, majd ezután a meanderek következtek, melyeken még beggel is könnyen át tudtunk csusszanni.

Volt egy kis para, de az adrenalin legalább felpörgetett minket. Lejjebb találkoztunk az olaszokkal is, akik részletesen elmagyarázták hogyan merre kell mennünk. Az a srác, aki érthető angolsággal mesélte ezt, jó fejnek tűnt, és lazának is, sőt túl lazának is, mivel eléggé életveszélyes felszerelés csüngött testén (iszonyatosan elkopott csiga...stb.).

Ferike feje lent ismét jobban fájt, már a hányinger kerülgette, ezért a 178-as akna után fél órára megálltunk pihenni, vizet melegíteni.

Majd ismét haladtunk tovább, a száraz részek után vizezsebb tágasabb részek következtek. Az egyszerű térkép jól olvasható, a változatos járatokon majdnem folyamatosan jó irányban haladtunk lefelé a megállásunk óta. A bivakhoz közeledve ismét szűkebb járatok következtek, de ez sem volt vészes.

A bejáratba hózódva, egy utolsó búcsúpillantást vettük az alattunk elterülő csodálatos téli tájra

A kötélpályán folyamatosan tudtunk haladni.

Végül megtaláltuk a bivak előtti termet is, ahol a közismert omlásveszélyes részt már látványos figyelmeztető tábla is jelzik. Nagyon óvatosan haladtunk tovább, a kissé igénytelenül szerelt kötélpályán. A bivakban éppen nem volt senki, bizonyára túráztak, kutattak valahol.

A Humboldt terem bivakja. Itt szétpakoltunk.

A két olasz srác üres helyét megtaláltuk, s rendesen el is foglaltuk. Pont elfértünk hárman egymás mellett.

Hajnali kettőkor megjött az első csapat. Fáradtan elcsigázva, tompán. Csendesen ereszkedtek le a bivakba. Egyből megkínáltuk őket pörkölttel, amit jóízűen fogyasztottak. Meséltek erről-arról. Ők voltak a pécsek, majd később, megjöttek a többiek is. Kagyóék megérkezésekor megkérdeztük, miben tudunk segíteni: az alsó részt kiszerezését ajánlották.

Kagyóékkal megittuk az utolsó adag pálinkát is, és lassan ismét aludni tértünk. Leo akkor figyelmeztetett, hogy a kiszerezésre mindenképpen vigyünk alaprajzi térképet is, és gyanús volt, hogy senki sem szeretne velünk jönni. Azt is tudtuk, hogy a mellettünk fekvő pár (Tami és Laci) a végpont túra után szintén fáradtan és csendesen élük szerény életüket mellettünk. Lacit már vagy 20 éve ismerem, s megkérdeztem tőle hogy ők mennyit mentek a végpontig oda-vissza. Mire ő azt mondta, hogy 15 órát. Sejtettük, hogy ez nekünk sem lesz kevesebb. Jót aludtunk.

A kiszerezés viszonylag simán ment, igaz, a járatok keresése több mint 3 órát vett igénybe, és három rövid pihenővel 16 óra alatt teljesítettük a kiszerező feladatunkat. Habár egy kicsit úgy szólt a dolog, hogy szedjük ki a kötelet a 140-es tetejére, azonban mi ki is hoztuk a cucc jelentős részét a bivakig. Ez csak azért volt egy kicsit skeptikus, mert ha kihozzuk a bivakig, akkor a barlangból kiszállítási feladata is meg kell, hogy oldódjon. Tehát ez egy újabb feladatot eredményez. Én az alsó részt, Feri a 140-est szerelte ki. Gondoltam rá, és néztem is, amikor a párkányról ingázott be a nagy mélység fölé. Krisztával együttérzően gondoltunk Ferire az akna tetején is. Ott az akna tetején láttuk, hogy nincs ott a fúrógép, a vasak és egy kötélbaba sem. Ebből tudtuk, hogy míg lent voltunk a végponton, addig jártak itt a többiek. A bivakba pont akkor értünk vissza, amikor már éppen értünk indultak. Nem akartuk elhinni, de ennyire precíz a szervezés. Szóval, ha egy kicsit is késünk, már jönnek is indulnak segíteni, avagy beget hurcibálni. Ez igencsak figyelemreméltó és jól is esett.

Kis beszélgetés végén megegyeztünk abban, hogy alvás után pont éjfélkor indulunk kifelé, közvetlenül Leoék után, és ki is szereljük a felső részt. Azonban nem tudtuk, hogy a bivakban lent hagynak +beget. De ezt csak a végén derült ki, hogy mégsem tudtak mindent kivinni a többiek. Ezért még egy pakolás következett a mi cuccaink bebegelése után, még ott lent a

Bivakban. Krisztának ez nem tetszett annyira, de így végül elindultunk kifelé 4 tele beggel. Ez a Humbolt bivak nem volt annyira szimpatikus számomra, sem higiéniái, sem vízvételi, sem közösségi szempontból. Ráadásul az omlásveszély is fennállt.

A kifelé út simán ment, abban a teremben álltunk meg kajálni, ahol lefelé jövetelkor is. Ugyanúgy ment a forgatókönyv, mint eddig: főző elővesz, lábos rá, eközben nasi és karbidolás, majd ivás, pakolás és indulás. Az 50 aknában így már ismét kalória gazdagon haladtunk fölfelé. A meanderben koncentráltam, hogy egyik bag se szoruljon meg. A 178-as akna alá Feri ért ki először, de már a meanderben hallottam a hangját: „nincs itt a kötél”. Nem foglalkoztam vele, s amikor kiértem az akna alá, még bizonytalanul, de ismét ott állt, most már Kriszta is és Feri megint csak azt mondta, nincs itt a kötél. Krisztával nem akartunk hinni annak, ami előttünk volt, azaz hogy nincs kötél, de csak egy kis bizonytalanság volt abban, hogy rossz irányban mentünk, mivel az 50-es akna után csak a szűk meander volt, így szembesültünk azzal, hogy jó helyen vagyunk. De a szituáció nem mondható jónak. Feri 10 másodpercig gondolkozott, hogy felmásszon, és én is alaposan néztem a falakat, vajon lehet-e TK-val biztosítani egy esetleges professzionális elől mászást. De rövid időn belül lemondunk arról, hogy saját erővel ki tudunk innen jutni.

A kötél olyan magasan volt, hogyha mindannyian felvilágítottunk, éppen hogy csak az egyik részét, azaz egy kicsinyke kis darabkát láttunk belőle. Ez megközelítőleg az első megosztásnál volt. Gondolkoztunk a ledobás technikájával is, de mivel az akna teljesen egyenes falú volt, így tudtuk, hogy a kődobálás egy esetleges sérülést idéz elő, ami eddigi túránkat, sőt túráinkat sem jellemezte. Így szomorúan, de tudtuk, hogy a legokosabb amit tehetünk, hogy várunk a segítségre és mivel ezt kiszámolva, arra ébredtünk, hogy ez minimum 8 órát jelent, úgy döntöttünk megépítjük a második bivakot is. Krisztával a bivakot építettük, Feri vizet vett, kirakta a csöpögő részekre az összes bögrét, lábost, fazekat és dobott is. Így tiszta vizet tudtunk nyerni. Feri az akna alatt induló szűk meanderbe is bebújt, hátha talál egy egérutat felfelé, legalább csak az első párkányig.

Ferike beprézelte magát a felső meanderbe, hátha talál utat a felső részhez. Ez sajnos nem jött össze, viszont helyette zavaros vizet talált.

A bivak építéshez volt minden bőségesen, zsinór, kis kötél, heveder, ponyva, fólia, és ami kell. Először az akna szélénél, már a meanderben kövek segítségével egy vízszintes területet alakítottunk ki, majd begyekkel csináltuk meg az első réteg szigetelését, ezután jöttek a polifonok, és rá a többi. Kriszta a huzatot is eldugaszolta a legszűkebb helyen, ami nagyon jó ötlet volt. A teljesen kész bivak kiépítéséhez kb. egy órára volt szükség.

Kipihent testünket ismét vízszintesbe helyeztük. Furcsa azt mondani, hogy ez tényleg egy olyan túra volt, aminek a kétharmadát alvással, vagy pihenéssel töltjük. Pedig így történt. Kiszámoltunk, hogy kb. du. 2-re várnak minket, ha akkor sem jövünk ki, akkor már ők is lekésik az utolsó felvonót, azaz tuti hogy a hétvégén nem jutnak haza, Szóval lehet, hogy 3-kor elindulnak felénk, azaz 4-re már ott vannak a bejáratban és egy-két óra alatt le is jönnek.

Rögtön szétpakoltunk, az áthajlás alatt lett a „polc” a meanderben pedig maga a bivak.

A dologban az zavart a legjobban, hogy most odakint nem tudják, mi van velünk, holott, mi idelent a kényelemben tudjuk, hogy semmi baj, de az aggodalom és félelem mértéke odakint nagy lehet. Azt is tudtuk, hogy kb. du. 6 –kor már ott voltunk az aknában. Az első kis dolgomat visszamentem a nagy aknába intézni. Halottam hogy mire befejeztem, akkor ért le az eleje a dolognak. Nem csoda, hiszen ez egy több mint egy 50m-es akna volt.

Jó volt tudni, hogy precíz, felelősségteljes a szervezés, és nem hagynak magunkra. Szóval tudtuk, hogy visszajönnek értünk. Azt is tudtuk, hogy van mindenünk elég: kaja, karbid, benzin a főzőhöz, csöpögésből gyűjtött víz, étel, hálózás, szóval akár még napokat is simán túlélünk. A bivak szépen kiépült, sőt még egy kis utat is csináltam levetett csizmákból és kesztyűkből hogy mezítláb mehessünk el a 3 lépésnyire található vízvételi helyhez. Olyan volt, mint a margitszigeti japánkert, ahol a kis patakot nagy kövekre lépve tudod átszelni.

A program eléggé menetrendszerű volt. Kaja, ital, alvás, telefon bekapcsolása melyet meg lehetett tippelni, ki mennyit saccol a jelen pontos időnek. Gyakorlatilag kipihentük magunkat. A 6 négyzetméternyi teremben háromszög alakban volt a Bivak, a vízvételi hely és a wc.

A wc-t a szivárgó vizű meander elé építettük, ahol a szivárgó víz és az enyhe huzat segíti az elszállításban, és a friss anyagot a gyűjtött karbidmésszel öntöttük le, majd egy pár követ helyeztünk rá és így tettük esztétikailag is környezetbe illővé. Így semmi jele nem volt annak, hogy mit is rejt a kis diszkrét kupac.

Jókat beszélgettünk. Krisztában már korábban realizálódott, hogy nem fog tudni bemenni az órájára, de naplóm első bekezdésének utolsó sorában található probléma megoldódott, az hogy nem kell aggódni a rendelkezésre álló felkészülési időt illetően, ugyanis nem ő fogja megtartani azt a hétfői órát. Egyébként Kriszta éppen akkor töltötte a születésnapját.

Kényszer bivak a 178-as akna alján. 2 embernek tökéletesen kényelmes volt.

Néha hallucináltunk, mintha hangokat hallanánk, ilyenkor egy pillanatra csöndbe lettünk, vagy csak az, aki éppen mesélt valamit, és feszülten lélegzet elfojtva hallgattuk a csöndet, ami csak a távoli vízcsepegés gúnyos hangjával játszott velünk. Mindannyian ismertük ezt a jelenséget. Azt viszont megbeszéltük, hogyha valaki tényleg hangot hallat fentről, akkor nem jelzünk vissza, nehogy azt gondolják, „ja már itt jönnek, akkor forduljunk vissza”.

Néha egymásra tettük a lábainkat így mindenki ki tudta nyújtani, az én kölcsön hálózásomra pulcsit húztam, hogy nehogy kiszakadjon a borsóköves meander falhoz érve. Ha főztünk, több kaja is ment le, de azért spóroltunk is. Nem szeretem, ha egyszeri főzést bonyolítanak le a benzinfőzőn, azaz begyűjtani nem jó gyakran, így volt, hogy másra is használtuk.

Az ebéd elkészítése után Kriszta kérésére követ melegítettem, hogy a fázós lábához tudja tenni.

Egyszer csak egy távoli pijogást hallottunk, amiről egyértelmű volt, hogy nem hallucináció. Óvatosan kezdtük meg a pakolást, mivel tartottunk attól is, hogy a fentről induló kő telibe vág minket. Leérve Leo volt az első, filmbe illő jelenettel megölelt minket, és örültünk, hogy ők is tudják nincsen baj. Összesen 4-en jöttek le: Leo, Kagyó, Ambrus Gergő, Egri Laci. Teljesen összekészültünk, igaz a pakolás nem volt szisztematikus, s az én cuccaim közül ma is hiányzik egy-két dolog (karcsi, akku), de az első ember viszonylag hamar kiment egy beggel. Utána Ferike, Kriszta és én.

Feri ért ki elsőnek és megbíztuk őt, hogy telefonáljon minden szülőnek. Egyébként Magyarországon és Olaszországban is értesítették a barlangi mentőket és készenléti állapot alakult ki. Jómagam Ambrus Gergő előtt mentem, és néha beszélgettünk, vagy beget segítettünk egymásnak. Odakint cudar idő volt, de ezt abból is tudtuk, hogy ők is teljesen elázva jöttek le és mondták is, hogy milyen volt az idő.

Amikor kiértem, lementem a fal aljába, ahol tudtam, hogy nem biztonságos tartózkodni, de mégis az utolsó ember leérkezéséig kerestem drága sítotomat a vastag hóréteg alatt. Emlékeztem, hogy a falhoz közel van a teteje, így onnan fejtettem le a havat az alsó üregbe, biztonságosan, és hogy könnyebben mozogjak, a két beget is kiakasztottam a majdnem tövig hóba nyomott még látható sítotokba. Küzdöttem és közben overálok, és slószom teljesen megtisztult a havas esőben. Nem fáztam, de csurom vizes lettem, és mivel a lábamon sem csizma volt, a bakancsom teljesen felszívta a vizet.

Végül az utolsó ember után én is eljöttem a veszélyes zónából, magammal hoztam azt a sítótot, amihez a begeket kötöttem, és egy napszemüveget is- tudván azt, hogy az is valamelyikünké, mivel én vagyok az utolsó. A sípálya szélén Tapsi várt, kitartóan őrködött, világítva mutatta a jó irányt a fal aljából lefelé jövőknek. Ott közölte velem, hogy ő nem Feri, mivel én a fal aljából azt kiabáltam, hogy: „induljatok Feri, megyek, majd a végén, addig keresem a botomat”.

A házhoz felfelé csendesen kissé széthúzódva mentünk, én végig azt éreztem, hogy a Leo megy előttem, de a végén jöttem rá, hogy a Kagyó volt.

A házhoz érve szinte mindenki lement a ház alatti bivauba vetkőzni, öltözni a házban kimostam a már úgy is vizes ruháimat és a hálósákomat is felvittem a felső szobába.

Egy idő után mindenki ott volt a ház alsó részében bent az étteremben. Előkerültek a maradék nasik is, többnyire Leo mesélt, de azért mindenki szóhoz jutott mellette. Végül vacsorát is rendeltünk, ez könnyű tészta volt, viszonylag korán mentem aludni.

A tervezett 7 órai ébresztőhöz és 8 órás induláshoz képest kicsit csúsztunk, csak 9-kor szálltunk a felvonóba. Az idő még mindig barátságtalan volt odakint, a felvonót beindították miattunk. Leo egy begen csúszott le a teljes pályaszakaszon. Ezt Kagyó a felvonófülkében részletesen mesélte, és azt is, hogy ez nem csak amolyan szelíd csúszás.

A mentőcsapat és az expedíciószervező oszlopos tagjaival egy kabinban utaztunk.

Reménykedésünk ellenére a völgyben is havazás fogadott minket. Előző este itt lent még eső esett, de ez reggelre már hóvá alakult, így gyakorlatilag csak az enyhébb szél könnyítette meg a dolgunkat. Ez kissé lehangolt minket, azért is, mert a kocsik teljesen el lehetnek temetve a hó alatt.

Így is volt, az autókat nagy hóréteg fedte le, vette körül, a takarítás ismét csapatmunkát követelt. Mindenki tevékenykedett, azért, hogy időben elindulhassunk. Egy nagy hókotró segített, hogy a mi autónk mögött ne kelljen akkora szakaszt magunknak eltakarítani.

Útban a felvonóház és a parkoló között.
A völgyben is havazás fogadott minket.

Feriék hólánca sehogy sem akart felkerülni a kerékre. A doboz szerint jó a méret, de a keréken nem tűnt méretben passzintosnak a dolog. Bár többen is segítettek, de nem igazán lett stabil a hólánc keréken maradása.

Kb. 2 óra reménytelen szenvedés után, javaslatomra betértünk egy szállodába melegedni. Ez mindenkinek jól esett, eleinte csendesen ültünk egy hátsó részben, egy kis asztal körül, majd egyre otthonosabban éreztük magunkat, először csak egy kávét, majd ebédet is fogyasztottunk. A rendkívül kedves fiatal pincéernővel többször is szemkontaktust tudtam kialakítani, és bár az étkezés, időjárás volt a fő téma, számomra ennél többet jelentett szavainak hallása.

A meleg kávé előnyeit teljesen kihasználva szárítkoztunk, melegedtünk.

Már cipőmet is levéve, zoknikat, kesztyűket a fűtőtestre tettünk, csak akkor volt rajtam a cipőm, ha a pulthoz kellett mennem valamiért. Mivel a nadrágomat mégsem vehettem le, így a fotelben mindig egy kicsit odébb ülve, újabb száraz részt keresve szárítottam nadrágomat.

Így telt el az idő 12-től du. 2-ig. Majd 2-kor érzékeltük, hogy kevésbé szakad a hó, így közösen kimentünk és a meleg szállodában átgondolt hólánc felrakási gondolatainkat akartuk megvalósítani. Kiérve próbaképpen lementem a főútra megnézni, hogy ott milyenek a hóviszonyok. Megdöbbenve láttam, hogy fentről egy hólánc nélküli autó, viszonylag nagy sebességgel haladt lefelé, és a nagy hófalak között, főúton felfelé bandukoló síruhas csapat így látszólag veszélyben volt. De nem így történt, a csoporthoz közel érve határozottan lelassult, és csak a csoport résztvevői között lassan haladt tovább. Ezt látva örömmel mentem fel a parkolóba, jelezve a Krisztiéknek hogy hólánc nélkül is mennek autók. Ekkor már Kriszta mellett is több autó haladt el hólánc nélkül, így mindenki számára világos volt, hogy neki indulhatunk hólánc nélkül. Ezt úgy oldottuk meg, hogy a Ferike előtt gyalogoltam és így jeleztem a forgalom számára, hogy megkülönböztetett jármű közeledik. Ez olyan volt, mint amikor az első gőzmozdony előtt egy lovas ment, zászlóval a kezében figyelmeztette a pályán lévőket a vonat érkezéséről. Hazafelé megálltunk a Tarvíziói Sparban csirkét vettünk, majd a kocsiban megettük. Hazafelé semmi extra dolog nem történt, kedden hajnali 2-re értünk Budapestre.